

היו זמנים...

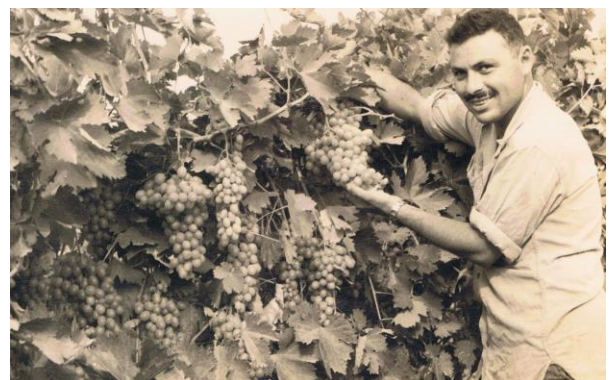
בלדה על כוס יין, סיגר וביס מתוק

"בין השנים 3-1951 נטעו בבית הצמח 35 דונם כרם יין ו 130 דונם כרם מאכל. כרם היין היה בצל, ללא השקיה. האזור (הגליל המערבי) כולו היה נטוע כרמים ולרוב הרב לא היה שוק למכירה. מחלקת ההתיישבות שלמה פיזיוס על מנת שיעקרו את הכרמים.

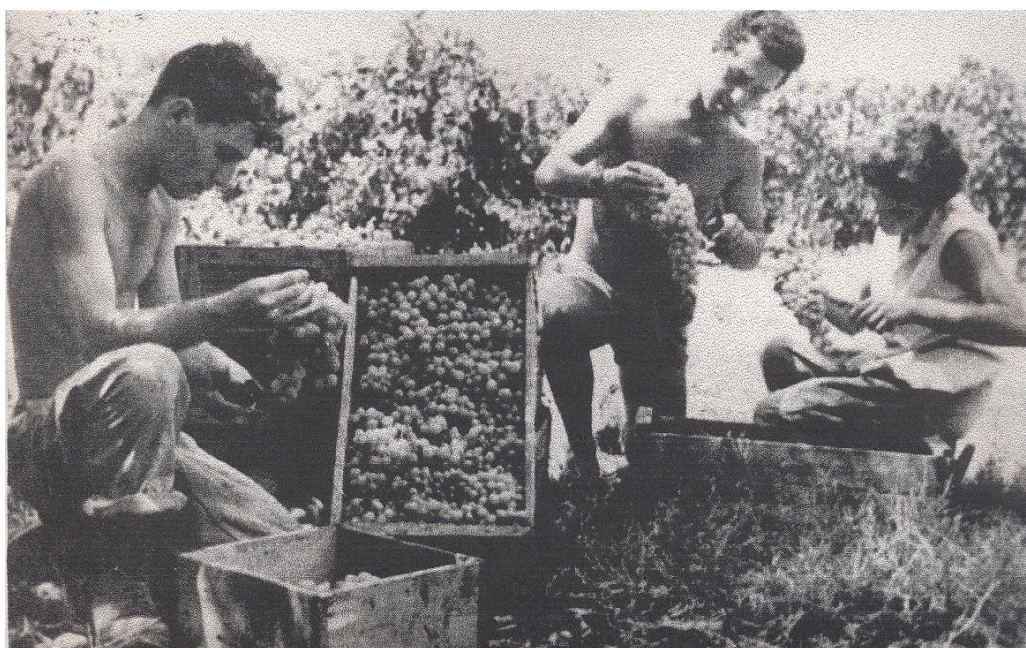
הישגי הכרם היו טובים. היבולים היו טובים אם כי דרשו עבודה רבה ונדרשו הרבה "טיוסות" לאחר יום העבודה בתקופת הבציר. עסקנו גם באריזה, בית האריזה התמקם בבניין צרבי נטע (היום הפונדק).

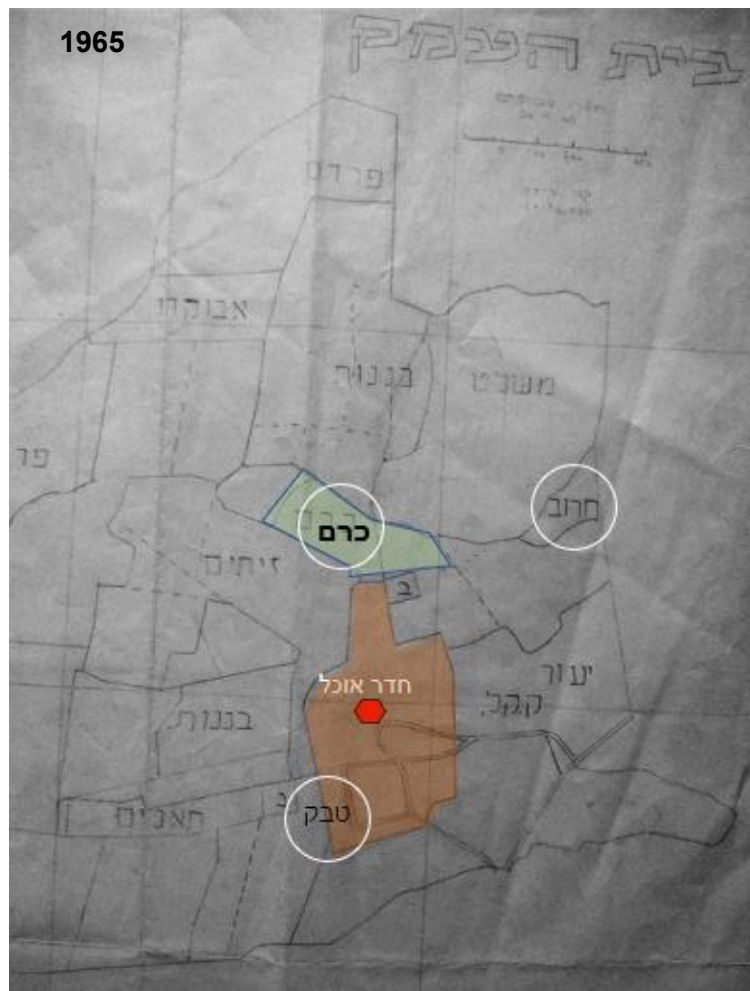
כרם היין שלנו היה היחיד באזור, הבציר נעשה ביום אחד ונשלח ליקה שהזכרון יצק. הכרם התמקם לרצלי המשלט. הצנע לא היה רווחי אק יום הבציר היה יום שמח מאוד..."

כך כתב מרכז הענף הראשון מאיר וויזלמן ז"ל, חבר גרעין האנגלי בשנת 1965 עם סגירת הענף. [כתב היד בארכיון]

רם ז"ל ויהודית אריאל בבציר

מלבד הכרם, התקיימו עוד שני ענפונים שבמרוצת הזמן 'נסגרו':

חרובים

ב-1954 לפני יגנולד הרעיון של מכוני תערוכת איזוריים, היה כל משק עושה תערוכת לעצמו. לחוכו היו מכניסים הרובים מתוצרת קפריסים. קם רעיון לגדל הרובים למדינת ישראל, והוצעו מענקים למשקים שהיו מוכנים לעסוק בגידול הרובים. משרד החקלאות שילם את דמי העבודה.

לרגלי המלך ניסע מטע של 30 דונם חרובים, באדמה שולית שלא היתה ראויה לעבוד. היום אותו שטח אינו במשבצת הקרקעית שלנו.

במשך ארבע שנים שפלו במטע היפה הזה, עד שהתחילו להכניס מכוני תערוכת, וכבר לא היה ענין בהרובים.

[מדף מידע 1963]

טבק

בשנות ה-50 הסוכנות היהודית, יחד עם משרד החקלאות עודדו את פיתוח גידול הטבק בארץ ובעשרות קיבוצים ומושבים הוקמו מתקני ייבוש טבק. גם בבית העמק הוקם ענף הטבק, אומנם זעיר וללא מבנה ייבוש כשהתהליך בוצע באחד מבתי הכפר. המיזם נסגר כשנתיים לאחר נטיעת השתיל הראשון...